

lekestue

MIN MOTE FRE
DAG

Tekst: Marie-Alix Isdahl Voisin
Foto: Lars Myhren Holand

BARNEPIKEN: En «forvokst skolepike» var det en anmelder som mente Mariann Hole (26) så ut i kostymet sitt i «En folkefiende». Men det hadde ingenting å gjøre med at hun liker å gå med barneleker rundt halsen privat.

DENNE UKA: Skuespiller Mariann Hole (26) spiller i Ibsen-stykket «En folkefiende» på Nationaltheatret.

MIN STIL: – Jeg har en greie for høye støvletter og klær med høye liv. Og fargekrasj. Det skal være litt skakt. Barn pleier å like klærne mine, voksne ler. Jeg kommer unna med mye rart, egentlig. Jeg kjøper mest brukt – jeg liker å tenke på hvor klærne har vært, og hvem som har hatt dem.

SMYKKE: – Et halskjede som ser ut som et fotoapparat, men egentlig er en kombinert lommelykt og lighter. To skuespillervenninner av meg selger dem i klesbutikken de driver på si, Frøken Dianas Salonger, som er oppkalt etter hora til Eilert Løvborg, mannen Hedda Gabler var forelsket i. De kjøper dem inn fra Thailand. Det er en høydare på byen, men det gjelder å ikke prøve å ta bilder med det, for da svir du av brynene med lighterflammen. Jeg elsker rare tullesmykker.

KJOLER: – To bruktkjoler, en med god og en med dårlig karma. Den til høyre er kjøpt for 20 dollar på et lite utrendy loppemarked på hjørnet av 11th Street og Avenue A i New York, like ved en skuespillerskole jeg gikk på. Jeg ser for meg at en vakker og vellykket – eller mer sannsynlig mislykket – amerikansk skuespillerinne har hatt den tidligere. Den er litt møllspist og ødelagt av at jeg vasker den i maskin, men den gode energien er der alltid, og jeg føler meg så fin i den. Selv om jeg har kjøpt en ny kjole til et bryllup eller en premiererefest, ender jeg opp med denne. Sølvkjolen er motsatt. Mye dårlig energi. I teorien ser den nydelig ut, i praksis føler jeg meg som en aluminiumsinnpakket kyllingkebab.

Skuespiller Mariann Hole (26) går på premierefester i møllspiste kjoler. Bare fordi de sender ut så god energi.

RING: – Denne ringen er som en hund. Om jeg mister den kommer den alltid til rette igjen – tilbake til sin rettmessige eier. Jeg har arvet den av min mor, som igjen arvet den av mormor. Det er en kamé, som det heter, med bitte små diamanter rundt som har begynt å falle ut. Hver gang mamma ser meg med den blir hun så lykkelig fordi jeg fremdeles har den. Jeg sier ikke at jeg mister den hele tida.

BIOGRAFI: – Jeg leser biografier når jeg blir nervøs. Jeg trenger det for å slutte å tenke på meg selv, og det å lese om andres liv drar meg ut av selvopptattheten. Og så har jeg ikke tv. Før jeg debuterte på Nationaltheatret hadde jeg helt biografiraptus og leste alt fra Oda Krohg til Thor Heyerdahl – men Ingmar Bergmans biografi gjorde størst inntrykk. Der står det at han måtte ha en privat do på teateret fordi han fikk så forferdelig diaré av premierenervene. Det var fint å lese at det ikke er bare meg.

VESKE: – Favorittveska mi, som jeg har hatt minst fire stykker av. Jeg kjøper dem på et spesialsted i Chinatown i New York, i en trang, overfylt handlegate, i en sånn der de selger grisehoder og det lukter innvoller. Der er veskebutikken min. Jeg liker at den ser eksklusiv ut, men i virkeligheten ikke finnes eksklusiv. Jeg har hatt den i svart, rosa, grønt og sølv, men gull er finest. Det er dårlig kvalitet selvfølgelig, og det hjelper ikke at jeg alltid slenger den rundt eller får innfall om å få alle vennene mine til å bruke den som en fjong, glitrende smekke i fylla, så de pleier å bli ødelagt ganske fort. Men så har jeg enda en god grunn for å reise til New York – mitt fristed på jord.